

GUSTÁV MURÍN

MAFIÁNI

TAKÁČOVCI

KONTRA

PIŤOVCI

4

MARENČIN PT

Gustáv Murín

Mafiáni IV.

VOJNA V PODSVETÍ

TAKÁČOVCI kontra PIŤOVCI

MARENČIN PT

© Gustáv Murín, 2018
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2018
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Igor Vadovič
Cover photo © Natália Vadovičová
Layout © Marta Blehová, 2018
743. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0248-6 (brož.)
ISBN 978-80-569-0249-3 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0250-9 (ePub)

Bratislava bola pre nich malá. Mladší mafiánsky gang piťovcov sa pokúsil vytlačiť ten starší, nazvaný takáčovci. Výsledkom dramatického súboja, do ktorého sa priplietol aj super-boss s prezývkou Kýbel a jeho vražedné komando, je niekoľko mafiánskych popráv a obidva gangy rozprášené políciou. Aj Kýbel sa už dočkal zaslúženého trestu.

Text doplnený o nové fakty, svedectvá a rozsudky dostáva konečný tretí rozmer – hĺbku ľudských osudov na hrane zákona.

Všetky tu opísané osoby a udalosti sú už verejnosti známe a ich činy boli priebežne zverejňované v rôznych slovenských i českých médiách, ktorých výpočet nájdete v závere tejto knihy.

Presvedčíte sa zároveň, že jednotlivé správy či reportáže sa od seba môžu v opise aj jedinej udalosti líšiť, a preto nechávam na čitateľovi, ktorá verzia je asi bližšia realite. Profesionálni novinári či ich informátori, ale aj svedkovia a aktéri súdnych procesov,

vychádzali z dobových vedomostí a mohli sa v niektorých detailoch mýliť. Nielen oni, ale ani polícia, prokuratúra a súdy sa vo viacerých prípadoch nedokázali zhodnúť na jednoznačnej rekonštrukcii týchto dramatických udalostí. Nie je to ani možné, keďže mnohí svedkovia sú už po smrti, iní mlčia, niektorí vedome zavádzajú. Táto kniha nie je obžalobný spis, je to dobová kronika jednej krvavej etapy tejto spoločnosti, vychádzajúca z oficiálnych dobových zdrojov. Neslúži na usvedčovanie vinníkov, ale na pamiatku obetí, a je varovaním pred ďalšími obeťami organizovaného zločinu. Nepíše sa tu o tom, ako sa veci bez akýchkoľvek pochybností stali, ale ako o nich referovali médiá. Cieľom tejto knihy teda nie je nič viac a nič menej, ako v zrkadle správ súdobých médií hľadať obraz tej doby.

Skôr než odhaľovanie verejnosti neznámych faktov, pátranie po jedinej verzii daného zločinu či po vierohodnosti jednotlivostí ponúka táto kniha spoločné hľadanie súvislostí medzi opisovanými kriminálnymi skutkami a ich aktérmi i obeťami s cieľom pochopiť, prečo bol pôrod novej demokracie taký krvavý a bolestný, a tiež s nádejou, že takéto brutálne kriminálne činy sa už nebudú opakovať.

KRVAVÉ PRELÚDIUM

Slovenské podsvetie zažilo niekoľko ma-fiánskych vojen. Jedna z najkrvavejších sa začala jedného teplého júlového podvečera roku 2003 a jej posledné výstrely zazneli v studenej januárovej noci roku 2005. Dejiskom bolo hlavné mesto Slovenska – Bratislava.

Odseknutie hlavy bandy

Bratislavská štvrť Kramáre sa rozprestiera pod Lesoparkom, ďaleko od ruchu veľkomesta. Strmá ulica Na Revíne je v lete ako vymretá. V ten teplý podvečer, v stredu 30. júla 2003, sa na blízkom parkovisku k svojmu luxusnému terénnemu Mercedesu ponáhľal vyšportovaný 37-ročný muž v bielech nohaviciach a bielej kockovanej košeli. Nesprevádza ho obvyklý ochrankár, lebo toho už poslal domov. V ten večer sa nikam nechystal, ale z letného malátneho odpočin-

ku ho vyburcoval naliehavý telefonát. Tak sa ponáhľa, že sa pred nastúpením do auta ani nerozhliadne. A to je mu osudné. Odzadu pristupuje strelec v kukle a maskáčoch. Ulica je ľudoprázdna, staršia pani, čo tu denne vysedáva na lavičke, akurát zašla do domu. V okamihu zaznejú výstrely zo samopalu s tlmičom. Z približne pätnástich výstrellov desať zasiahlo chrbát, krk a hlavu obete. Muž bol na mieste mŕtvy. Páchateľovi sa podarilo ujsť – podľa zopár svedkov v únikovom vozidle smerom na Kolibu k Lesoparku. Cez Lesopark vrah so šoférom zrejme prešli na druhý koniec hlavného mesta, kde polícia neskôr našla v priekope na kraji lesa na Peknej ceste obhorenú bielu Škodu Octavia. Na aute boli pred požiarom namontované evidenčné čísla z iného auta – zo Škody Fabia. Vzhľadom na to, že vozidlo kompletne zho-relo, polícia zaistila iba minimálne stopy.

Krátko po čine sa na mieste okrem polície a náhodných okoloidúcich objavilo viacero drahých áut s osamelými vodičmi v športovom oblečení, s vyholenými hlavami. Neklamné znamenie, že išlo o násilný čin v podsvetí. Dva dni po vražde sa na parkovisku Na Revíne objavilo množstvo čerstvých kvetov...

Touto verejnou mafiánskou popravou skončil život jedného z prvých veľkých ma-

fiánov Bratislavy a zakladateľa obávanej bandy pomenovanej po ňom – Jána Takáča. Vojna sa začala.

Z čistého neba

Jozef Surovčík bol navonok úspešný podnikateľ v gastronómii. V skutočnosti mu patrila vysoká pozícia v bande takáčovcov, zarovno s jej bossom Jánom Takáčom. V klasickej ruskej mafiánskej schéme ten prvý bolo mafiánsky „ekonóm“, ktorý vymýšľal kšefty, a ten druhý „bojovník“, ktorý ich násilím zabezpečoval a chránil. Pred dvoma mesiacmi Surovčík o túto ochranu prišiel brutálnou verejnou popravou Takáča. Napriek tomu si nebezpečenstvo nepripúšťal a svoje zvyky nezmenil.

V to septembrové ráno – vo štvrtok 25. septembra 2003 – sa vybral na červenom horskom bicykli so svojím labradorom na prechádzku popri Seneckých jazerách ako bežný smrteľník. O hodinu neskôr našiel okoloidúci údržbár z blízkeho hotela v jarku pri ceste dostrieľané telo muža. Na sebe mal tmavé rifle, tričko a tenisky. Vedľa neho sedel pes. Sedem zásahov z pištole ukončilo život Jozefa Surovčíka. Posledná bola rana istoty do zátylku. Dožil sa na mafiána takmer úctyhodných 46 rokov.

Ešte v ten deň sa na lesnej ceste v Hor-

ných Orešanoch pri Trnave našlo zhorené auto značky Renault, ktoré pred niekoľkými rokmi ktosi ukradol v Českej republike. Klasický koniec únikového vozidla vrahov.

Do tretice

Štyri mesiace po likvidácii bossa bandy a dva mesiace po vražde jeho pravej ruky, prichádza na rad tretí najvyššie postavený mafián v hierarchii bandy takáčovcov. Tento mal na starosti podpisovanie zmlúv so stovkami podnikov, ktorým banda cez svoju SBS-ku „poskytovala ochranu“.

Dňa 18. novembra 2003 okolo 8 hodiny ráno prichádza k svojmu autu značky Volvo EČV BA 300 IG na Trnavskej ulici v Pezinku 37-ročný Róbert Pál. Za jeho autom je pripravené auto jeho ochrankára Petra Horvátha VW Golf, EČV BA 297 IH. Pál nastupuje, ale len čo sa pohne, dostáva sa do krížovej paľby z automatických zbraní troch strelcov, ktorí vyskakali z blízkej audiny. Jeho masívne vozidlo s mŕtvym vodičom naráža do blízkeho murovaného plotu rodinného domu susedov. Ochrankár sa pokúsi vystreliť, ale sám je zasiahnutý do pravého boku nad hrebeňom panvy.

Takto, do tretice, bolo zlikvidované celé najvyššie vedenie bandy takáčovcov. Ale nie samotná banda. Čoskoro sa na jej čelo

postaví nový boss, aby ju viedol ešte dlhých štrnásť rokov. A pripraví protiúder.

Prvý na rane

Richard (Riki) Rakický od sýkoriiek po rokoch potvrdil svoj podiel na starej vražde člena konkurenčných takáčovcov Róberta Pála. A asi preto nie je náhoda, že v ten istý mesiac, ako dokonal Pál, v novembri 2003, v Pezinku na Rakického v aute vypálili útočníci 50 striel. Zopár ich ohrozilo aj ochrankára. Riki prežil a neskôr, po dohode s prokurátorom, mu súd za vraždu Pála vymeral 12 rokov za mrežami v 2. nápravnovýchovnej skupine. Príkaz na zavraždenie Pála prišiel podľa Rikiho od Kýbla, vtedajšieho supe-bossa bandy sýkoriiek.

Zabijak na muške

Peter Havasi (32), prezývaný Havel, bol v konkurenčnej bande sýkorovcov známy ako patologický zabijak. Príroda mu veľa krásy, ani sily nenadelila, a tak bol v mladosti skôr vysmievaný fackovací panák. Až mafiánsky arzenál zbraní a obľuba u super-bossa Lališa, alias Kýbla, mu dopriali vyliat si zlosť na celom svete. A našlo by sa dosť takých, čo by mu to radi vrátili. Až prišiel 6. jún 2004.

Havasi vedel, že je na muške. Už na neho

v tom roku raz strieľali, no neúspešne. Bolo to v Senci 2. februára pred obľúbenou reštauráciou sýkoriek Gardenia. Gulka namiesto neho zasiahla vedľa stojaceho ochrankára Ladislava K. (29).

Havasi vraj nakoniec doplatil na to, že sa ulakomil na auto, o ktoré niekoho obral. Keby šiel vo vlastnom, nepriestrelné sklá by ho ochránili. Útok začal, keď Porsche Cayenne šoférované Havasim zastavilo o pol šiestej večer na stopke na kruhovom objazde pri výjazde z Prístavného mosta. Havasi bol za volantom preto, aby jeho dvaja ochrankári mohli sledovať blížiac sa autá a čeliť prípadnému útoku. Nemali však podozrenie, ani keď sa vedľa nich zaradilo tmavočervené Audi A6,. Útočníci ich prekvapili tým, že nevysťrčili samopaly z okna, ale začali strieľať cez dvere vlastného auta. Porsche malo po útoku rozstriekané obidve bočné okná a ďalších asi desať dier od guliek bolo v čelnom skle pred sedadlom vodiča. Strely vyleteli aj zadným oknom. Ochrankár Gejza Vesprémyi (30) bol na mieste mŕtvy, Havasi dokonca v nemocnici. Druhý z ochrankárov, Július Dz., stihol vyskočiť na opačnej strane, než odkiaľ prišiel útok, a zachránil sa. Iné správy hovoria, že tým zachráneným bol Patasy starší od piťovcov, o ktorom ešte budeme počuť.

Banda sýkoriek bola v šoku, jej super-boss Kýbel smútil. Ale očití svedkovia tvrdia, že naozaj zdrvený bol istý Piťo Ondrejčák. Na mafiána mal nezvykle červené oči od slz, a nie náhodou. Ešte o ňom budeme počuť.

Smrť na štyri riadky

Mafiánski pešiáci majú v médiách stručné parte: „Dňa 13. októbra 2004 prišiel o život Bratislavčan Milan K. (28), člen skupiny takáčovcov. Z vraždy polícia obvinila Ladislava R. (25) a objednávateľom mal byť Rastislav J. (27) z Bratislavy. Milan K. zomrel po zásahu do hlavy. Telo našli zakopané v hrobe v okrese Dunajská Streda“.

Ďalší úder takáčovcom

Peter Kleman (22), prezývaný Grami, bol blízky skupine takáčovcov. Často chodil v Petržalke do baru Boston biliard, až tam 21. novembra 2004 našiel smrť. Vražde mala predchádzať hádka jeho partie s niektorými hosťami, do čoho sa zaplietol syn majiteľa baru. Karol Patasy mladší bol pravou rukou bossa podsvetia zo skupiny tzv. piťovcov. Po troch bodných ranách do hrudníka ostal Grami ležať na chodníku pred barom. Policajné odposluchy toho večera zachytili zvýšenú frekvenciu hovorov medzi piťovcami. Hovorili o vražde v kódoch, volania

sa krútili okolo akéhosi hypotetického auta, ktoré toho večera niekto nabúral, a to poriadne. Tam, kde nabúralo, aj zostalo stáť. Treba ho dať niekam do garáže, kde ho nikto nenájde... Medzičasom však našiel zakrvaveného Gramiho ležať na chodníku náhodný manželký pár, idúci z oslavy.

Mesiac po vražde policajti zadržali a obvinili Karola Patasyho mladšieho. Ten sa po polroku väzby dostal na slobodu pre nedostatok dôkazov.

Ďalší takáčovec na muške

Ten istý studený november 2004 neprial už druhému takáčovcovi, tentoraz vysoko postavenému šéfovi tzv. južnej vetvy. Tibor Füle je úspešný v regrutovaní vojakov, aj v kontaktovaní dôležitých policajných informátorov. Nezabúda ani na „kryšu“, teda spoločnú pokladňu bandy, z ktorej sa vyplácajú práve tí informátori, ale aj advokáti, pre prípad, že niekto z bandy predsa len uviazne v rukách polície. Boss južnej vetvy patrí k zužujúcemu sa vedeniu takáčovcov, ktoré čelí sérii útokov. A práve jemu sa náhle v ten zimný čas postaví do cesty strelec a zasiahne Füleho terénne auto minimálne tromi ranami. Projektily prenikajú cez pravé predné okno a zasiahnu Füleho do hrude. Ten streľbu prežil. Strelec unikol v pristave-

nom vozidle a jeho identita sa prezradila až o štrnásť rokov. Bol to piťovec.

Explózia ako varovanie?

O necelý mesiac, na pravé poludnie vo štvrtok 2. decembra 2004, si smrťka s kosou prišla aj po Iva Ružiča (42). Osudný sa mu stal ružinovský obchodný dom Jadran. Keď doň chcel aj s ochrankou vstúpiť zadným vchodom, neznámy páchatel odpálil na diaľku silnú nálož. Ružič a členovia jeho osobnej ochranky, Peter Kottek a Michal Bém, ostali s ťažkými zraneniami ležať na zemi. Okrem explózie ich zasiahla aj padajúca stena, ktorú výbuch odtrhol. Ružič vyviazol, ale s trvalými následkami na sluchu.

Podľa miestnych bola reštaurácia oblúbeným miestom stretnutí osôb z podsvetia. Ružič tu mal údajne svoj vlastný „trón“, teda stoličku, na ktorú si vraj nesmel nikto iný sadnúť. Často tu parkovali luxusné limuzíny a džípy. Aj po explózii ostali na mieste dva čierne terénne Mercedesy. Jeden hneď vedľa zrútenej steny, na prvý pohľad bez stôp poškodenia. Ak bol opancierovaný, svojho majiteľa aj tak neochránil.

Vtedajší vedúci kriminalista Vladimír Kajaba bol na mieste medzi prvými. Silu a smer výbuchu odhadol skôr ako varovanie, než smrtonosný útok. Ružič to varo-

vanie pochopil, a len čo sa spamätal z rán, zmizol v Španielsku.

Ešte smrteľné výstrely

Posledným padlým v tejto nevyhlásenej vojne bol majiteľ baru Boston biliard, Karol Patasy starší (51). Ten mal tiež patriť do mafiánskej skupiny piťovcov a jej bossovi Ondrejčákovi sa dokonca zveril s predtuchou, že je ďalší na rane. Už pred rokom ho postrelili v podniku na Ovsištskom námestí... Napriek tomu svoje zvyky nezmenil, a tak ako obvykle sa aj 11. januára 2005, necelú polhodinu po polnoci, vybral do obytného domu na Krásnohorskej ulici v Petržalke. Jeho družka práve otvárala vchodové dvere, keď sa za nimi zjavil maskovaný strelec. Ten vyhliadnutú obeť zasiahol piatimi výstrelmi zo samopalu Agram 2000 do krku a hrudníka. Ušiel bez problémov. Z tejto mafiánskej popravky boli od počiatku podozriví takáčovci.

Kto a prečo?

Od tejto krvavej série, ktorej jednotlivé akty som už v minulosti opísal samostatne v niekoľkých mojich knihách, venovaných slovenskej mafii, ubehlo už dosť rokov na to, aby sme si mohli úspešne klásť otázky o pozadí tejto nevídanej série mafiánskych

útokov a protiútokov. Áno, Slovensko má historický unikát vo vystrieľaní celej jednej bandy pápayovcov naraz. Novodobá história organizovaného zločinu pozná aj konce mafiánskych bossov a následný rozpad ich gangov. Ale aby bola v takejto nevidanej sérii zlikvidovaná celá špička silnej a obávana mafiánskej bandy, ktorá však pokračuje pod novým vedením ďalej, a nepokúša sa, až na opísané výnimky, o protiodvetu voči konkurenčnej bande – to je záhada. Možno sa nám ju podrobným opisom tejto bandy a bandy útočiacich protivníkov podarí odhaliť. Nech sa páči, začíname...

MAFIÁNSKY GANG TAKÁČOVCOV

Skúsenejší čitatelia si iste spomenú, že tento príbeh som začal opisovať už v mojej prvej mafiánskej knihe Mafia v Bratislave z roku 2008 a venoval som sa mu aj v knihe Gorily v podsvetí z roku 2012. Nasledujúce roky priniesli nové svedectvá i rozsudky, a tak tento príbeh môžeme dorozprávať až do trpkého konca.

Ján Takáč – od zápasníka k bossovi

Po Novembrovej revolúcii v roku 1989 sa jej údajní pôvodcovia, disidenti, ukázali ako fatálne neschopní viesť štát. Už prvý absurdný krok absurdného dramatika Havla v úlohe novozvoleného prezidenta ochromil vnútornú bezpečnosť Českej a Slovenskej federatívnej republiky. O ten názov sa hádali vo Federálnom zhromaždení dlho a zúrívo,

ale ani slovo nepadlo o tom, že Havlova absurdná plošná amnestia spôsobila šokujúcu vlnu kriminality, ktorá vyniesla do popredia zakladateľov mafiánskych skupín. Lepšieho „krstného otca“ si nemohli priať. Polícia, prokuratúra a súdy boli v rozklade. Viacerí ich príslušníci pri predstave neistej budúcnosti kormidlovanej „zaumnými krasoduchmi“ sa rozhodli zabezpečiť sa finančne spoluprácou s podsvetím. Tí platili hneď. Politici boli zaujatí vlastnými zápasmi o korytá. Rozklad štátu a jeho funkcií za prezidentovania „Vaška“ Havla naberal katastrofické rozmery.

Ako prví sa na Slovensku spamätali zápasníci. Spomedzi nich sa etablovali bratislavskí bossovia: Svoboda, Takáč, Surovčík, Pál a Križanovič. Poznali sa z kedysi slávneho športového oddielu Dunajplavba.

Nie je známe, že by mal Takáč predtým nejakú kriminálnu minulosť. Veď ani nemal nijakú klasickú mafiánsku prezývku. Meno si urobil ako špičkový zápasník, a práve takí robili už v 80-tych rokoch vyhadzovačov. Tak sa zoznámil aj s Diničovcami, keď spolu slúžili na bráne vychyteného V-klubu v strede Bratislavy. Tzv. biletára vraj robil aj v bare Kocka. Nakrátko sa spojil s budúcim mafiánskym super-bossom Miroslavom Sýkorom a jeho kumpánom Šaňom Belovičom, keď sa tí dvaja vrátili z Moskvy. Vyhodili ich

tam z prestížnej diplomatickej školy MGI-MO, pretože ich väčšmi zaujímalo štúdium miestneho ruského podsvetia, ktorého kontakty neskôr Sýkora hojne využíval.

Takáča čoskoro zlanáril trio, Jozef Surovčík, Ivo Ružič a Lubomír Kudlička. Mali veľké plány ako mafiánski „ekonómovia“, a na ich ochranu potrebovali „bojovníka“. S ich požehnaním a financiami mohol konečne postaviť vlastnú bandu mafiánskych pešiakov. Toto prepojenie im vydržalo až do Takáčovej násilnej smrti.

Trochu iné podnikanie

Navonok to bol rozvedený otec dvoch detí, ktorý má brata. Vyrastal v mestskej štvrti Ružinov, ku ktorej mal blízko aj mafiánsky boss Čongrády, a ako prvý spomedzi vtedajších bossov sa s týmto teritóriom vplyvu aj uspokojil. Na rozdiel od iných poznal svoje limity.

Podľa výpisu z obchodného registra podnikal veľmi pestro – poradenstvo v oblasti obchodu a služieb, nákup, predaj a prenájom nehnuteľností, vydavateľská, reklamná a sprostredkovateľská činnosť, poskytovanie úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov, pohostinská činnosť, realizácia finančných operácií. Ku koncu svojho krátkeho života mal ešte firmy ako Vesuv K.

T. Slovakia, Vallis, Šport-Club, Sonora a K. T. Vesuv-Oil. Jeho manželka Andrea mala okrem iného prevádzkovať solárium a saunu, alebo poskytovať masérské služby. Krátko pred Takáčovou smrťou sa presťahovala aj s deťmi do vily na Hlbokej ulici, kým on zostal s milenkou v trojizbovom byte v štvrti Kramáre.

Začínal tak ako iní fakturačnými kšeftami. Nebol taký naivný, ako cigánske klany, čo fakturovali tovar z ešte stále štátnych socialistických podnikov priamo na seba a neplatili. Tento problém nechal na nich. Jemu stačilo zájsť do Jelky pri Bratislave, kde mali títo výtečníci podľa pamätníkov štyri domy, plné takto podvodne získaného tovaru, a odkúpil tovar za minimálnu cenu – a niekedy ani nezaplatil. Následne skončili celé kopy, napríklad detského ošatenia či vtedy veľmi žiadaných videí v tržnici na Miletičovej ulici v Bratislave, a kšeft utešene bežal. To bol jeho prvý veľký kapitál...

Ale najdôležitejší jeho biznis bol „zabezpečenie ochrany majetku a osôb“ firmou pod obchodným menom Vallis, s.r.o. Založil ju v roku 1997 a nazval údajne spojením dvoch slov „valcovanie, lisovanie“, aby bolo jasné, čo čaká tých, ktorí by sa nechceli dať takto „chrániť“. Predovšetkým pomáhal chrániť Surovčíkove reštaurácie a bary, a vďaka

tomu bol v prvej línii boja s Albáncami, ktorí sa pokúšali drogami infiltrovať jednotlivé časti hlavného mesta. Rodinkárstvo medzi istým vysokopostaveným policajným funkcionárom a Albáncami, zapletenými do obchodu s heroínom (za jedného z nich mala byť vydatá jeho dcéra), im malo pomáhať získavať bez problémov dlhodobé a trvalé pobyty, povolenie na podnikanie a nosenie zbraní. Na otázky novinárov o korumpovaní policajtov narkomafiou odpovedali funkcionári Ministerstva vnútra vtedy len vyhýbavo. Ale aj vtedajší minister vnútra Pittner musel pripustiť (*SME.sk*): „Nedá sa povedať, že by tieto skupiny ilegálne spolupracovali s políciou, ale nemožno to ani vylúčiť.“

Kým štát vtedy ovládali politici, zameralí hlavne na vlastné kšefty, práve miestni slovenskí mafiáni urobili veľmi veľa preto, aby sa drogy po Bratislave nerozšírili. Podľa *Košického večera* práve títo Albánci sa mali dostať do konfliktu so Surovčíkom a Takáčovou partiou. Je to veľký paradox doby, že namiesto orgánov činných v trestnom konaní, sa proti šíreniu drog postavili vtedy bossovia bratislavskej mafie. Najskôr varovaním balkánskym dílerom, a potom priamym útokom. Prvá bitka prebehla v Albáncami obľúbenom podniku na Nevädzovej, ako centrály, odkiaľ mali na dosah blízke školy.

Po bitke sa tam už viac neukázali. Druhý úder vybielil od Albáncov bar Regina, odkiaľ drogami zamorovali centrum Bratislavy.

O tom, ako vtedy fungovala najmä vlastnoručná spravodlivosť, svedčí aj príbeh Takáčovej audiny. Toto vozidlo si podľa pamätníkov priviezol z Nemecka a zaparkoval ho v garáži hotela Holiday Inn, vtedy obľúbenom mafiánskom centre. Bol si bezpečnosťou miesta taký istý, že v aute nechal kľúče aj doklady a s partiou sa vybrali do neďalekého Bajkalu, kde sa vtedy schádzali všetci bratislavskí výtečníci. Ráno auta nebolo. Ale pre Takáča nebol problém nájsť vinníka. Nechal si vytiahnuť záznam priemyselných kamier, zistil, kto z garáže vychádzal, a vyšlo mu, že na jeho limuzíne sa odviezol nočný strážnik! Veľmi neinformovaný nočný strážnik. Ešte v ten deň bolo auto späť a zlodej dlhodoboschopný strážnej či inej služby. Keby dal Takáč prípad na vyšetrenie polícii, svojho auta by sa pravdepodobne už nikdy nedočkal...

Takáčova druhá tvár

Na pohľad solídna podnikateľská povesť Jána Takáča dostáva trhliny, keď sa dozvedáme, že v roku 1998 bol trestne stíhaný pre lúpež so zbraňami. Takto by asi správny podnikateľ na rokovania chodiť nemal.

Čoskoro sa začalo o ňom hovoriť ako o šéfovi jednej z najsilnejších skupín bratislavského podsvetia.

Takáč sa obklopoval seberovnými. Napríklad Martin Bognár pôsobil navonok seriózne ako predseda predstavenstva Ski Parku Ružomberok, kde ho vystriedal Ľubomír Kudlička, podľa mafiánskych zoznamov vedúci člen skupiny takáčovcov. Sám Bognár, ktorý zomrel náhle v polovici roku 2008, bol pritom v minulosti obvinený, že sa v spolupráci s takáčovcami podieľal na vyberaní výpalného od majiteľov bratislavských reštaurácií. Fakt je, že tento druh „podnikania“ tak hlboko zasahoval do celého odvetvia najmä stravovacích služieb, že o tom Jozef Hübel pre *Euro-Domino* napísal: „V Bratislave je nemysliteľné, aby si reštauráciu, bistro či kaviareň, dokonca aj krčmu štvrtej cenovej skupiny otvoril slušný človek. Buď majú takéto podniky boháči, biele goliere, mafiáni, alebo podnikatelia, ktorí jednoducho – platia. Keď neplatíš, neexistuješ! V Bratislave je to najvypuklejšie...“ V týchto vodách sa Ján Takáč pohyboval celé roky viac ako suverénne. Zaujímavé na tom je, že výpalné vyberali najčastejšie piaty deň v mesiaci. Počkali, kým si majitelia podnikov spravili účtovné uzávierky, vyplatili faktúry i odvoďy a urobili výplaty pre zamestnancov. Zo

zisku z výpalného mali potom bossovia čas vyplatiť svojich ľudí.

Takáč bol úzko napojený na Surovčíka, a tým aj na Svobodu. Ich vily na Hlbokej ulici vraj susedili. Svoboda mal byť zasa spojkou, či skôr sprostredkovateľom Takáčových kontaktov na Lexu a ďalších politikov.

Jozef Surovčík

Surovčík začínal ako výčapník, čo bolo v časoch komunistického hospodárstva remeslo so zlatým dnom. Bol o sedem rokov starší ako Takáč, teda rozhladenejší a navonok veľmi priateľský muž, ktorý sa rád zabával. Patril medzi najmenej konfliktných, ale zároveň veľmi rešpektovaných členov podsvetia. Bol typický mafiánsky „ekonóm“, nepôsobil arogantne okázalo, nedával hlučne najavo svoju moc a silu. Jednanie s ním bolo vraj celkom príjemné, pravda, pokiaľ ste mu neodporovali. Nemal klasickú mafiánsku prezývku.

Podsvetie má prirodzenú základňu v podnikoch a baroch všetkých kategórií. Tam sa stretávajú, tam kujú plány, z tých najľahšie žijú, tam aj po sebe strieľajú. V tejto sfére v 90-tych rokoch kraloval Jozef Surovčík. Len v Bratislave prevádzkoval spoločne

s ďalším podnikateľom Ivom Ružičom viac ako desať reštauračných zariadení zvukného mena. Od populárnej diskotéky Laverna na Námestí SNP, cez herňu Alfa Bingo v Petržalke, až po reštaurácie Jadran a Astra v Ružinove.

Jeho meno figurovalo v Obchodnom registri v dvadsiatich piatich spoločnostiach s celou škálou podnikateľských aktivít: od prevádzkovania hazardných hier, cez pohostinské služby, až po rôzne poradenstvá. Spojeniu so skupinou tzv. takáčovcov sa vo verejných vyhláseniach vehementne bránil. V posledných rokoch života vyvíjal najmä legálnu činnosť. Pozoruhodné je aj to, že koncom roka 1999 podal trestné oznámenie proti častým zásahom kukláčov v jeho petržalskej reštaurácii Alfa.

„Načo sem toľkokrát posielajú kukláčov, keď to nemá žiaden efekt, iba taký, že poškodzujú našu povesť, odháňajú klientov, čím sa znižujú tržby a stráca sa zmysel nášho podnikania,“ povedal vtedy pre *SME*. Neskôr na to reagovala aj hovorkyňa bratislavskej polície Marta Bujňáková (*Život*): „Niektorí majitelia sa sťažujú, že k nim priveľmi často chodia policajné kontroly. Mali by byť radi, lebo kam chodia policajti, tam nechodia kriminálne živly...“

Podľa denníka *SME* mal kontakty nielen

s ľuďmi z politiky a podnikania, ale aj zo šoubiznisu. Na súkromnej párty otvorenia jeho pubu v Ružinove boli prítomné viaceré známe osobnosti z tejto oblasti, rovnako na otvorení diskotéky Laverna. Podľa médií tam vystupovali napríklad Peter Nagy i Darina Rolincová.

Jeho reštauráciu Jadran pravidelne navštevoval starosta Ružinova a poslanec Národnej rady Pavol Kubovič (SDKÚ). „Chodia tam viacerí ľudia z nášho úradu,” zdôvodnil to pre zmienený denník Kubovič s tým, že je to v ich obvode. Politik často jedával v osobitnom salóniku. Na otázku denníka, či sa so Surovčíkom pozná, alebo či sa niekedy stretli, odpovedal iba: „Nebudem to komentovať.“ V roku 2010 sa v médiách objavila fotografia Surovčíka a poslanca SDKÚ Pavla Kuboviča v neznámej reštaurácii pri víne. Pri nich stojí aj Ľubomír Kudlička, o ktorom ešte v súvislosti s bandou takáčovcov veľa počujeme. Zjavne sa s politikom poznali a dobre zabávali (*TASR*): „... V júni 2010 denník *SME* zverejnil fotografie, na ktorých je Surovčík s Pavlom Kubovičom z SDKÚ. Kubovič sa priznal, že ho pozná, a zverejnenie fotografií považoval za súčasť predvolebného boja...”

Pozoruhodné ale je, že Surovčík stál aj za založením miestnej TV Ružinov, ktorá

so samosprávou úzko spolupracovala. Bola to jeho vízia, ktorá dodnes veľmi úspešne funguje.

Gastro-bossovia

Základný kapitál získal Surovčík tým, že spustil sieť herní Bingo najskôr v kaviarni Grand, potom v Starej sladovni. Na tento nápad ho priviedol jeho spoločník Ivo Ružič, ktorý počas emigrácie v Španielsku robil ako bývalý karatista v takýchto herniach vyhadzovača. Španielskych partnerov však vraj nevyplatili. Podniky Surovčíka s Ružičom ochraňovali takáčovci. Tí zarábali na hre bingo aj tak, že tých, čo vyhrali, dôrazne upozornili, že s tolkými peniazmi nie je bezpečné odísť. Ale ak obetujú časť výhry, poskytnú im ochranu až domov. Slabšie povahy nakoniec zaplatili.

Surovčíkovo meno figurovalo v Obchodnom registri v dvadsiatich piatich spoločnostiach s celou škálou podnikateľských aktivít: od prevádzkovania hazardných hier cez pohostinské služby, až po rôzne poradenstvá. Prvé naozaj veľké peniaze zarobil s hracími automatmi dovezenými z Nemecka. Z Kuby dovážal Surovčík prírodný preparát na redukciu cholesterolu v krvi. Cez svojho spoločníka Jána Kučeru (tento expartner fitnessky Czoborovej zomrel náhle v roku

2008) mohol vlastniť podiel v hoteli Holiday Inn, ktorý sa stal obľúbenou mafiánskou základňou. Bol prvý, ktorý verejne vyhlásil, že zarobil miliardu korún. V médiách prizvukoval, že vo svojich hlavne gastronomických a zábavných podnikoch zamestnáva až dvestisíc ľudí. Neoficiálna legenda tvrdí, že ich vyplácal v hotovosti z vreca plného peňazí. Ružič bol vždy skôr v pozadí. Vyzeral už na prvý pohľad ako mafiózo, zatiaľ čo Surovčík bol o poznanie subtilnejší. V tejto dvojici bol teda Surovčík „ekonóm“ a Ružič „bojovník“.

V roku 2002 Surovčík súhlasil s prepísaním niektorých firiem iného mafiánskeho bossa Jozefa Svobodu na seba, keďže Svoboda sa mienil stiahnuť do zahraničia na mafiánsky dôchodok (*SME.sk*): „... V decembri 2001 preto vznikla spoločnosť Forum Slovakia, a.s., a členom jej predstavenstva sa stal menej známy Surovčík. (Členom dozornej rady bol v rokoch 1998 až 2001 aj Patrik Pachinger, známy z kauzy Horizont a B.M.G. Invest)...“ Znalci podsvetia považovali toto Surovčíkove rozhodnutie za osudový krok. Svoboda totiž údajne dlhoval veľké sumy osobám, ktoré majú vplyv v podsvetí. V rámci tejto transakcie prebral Surovčík aj podiel v spoločnosti Casino Forum, ktorá bola menšinovým vlastníkom pozemku pod vlád-
nym hotelom Forum. Svoboda mal problém

predať svoj podiel na tomto pozemku, pretože bol pre vládu ako obchodný partner neprijateľný. Celú transakciu údajne na seba nakoniec zobrali: Surovčík, Takáč, bratia Jakšíkovci, Ružič a ešte ďalší. Medzi tými ďalšími sú podľa médií tiež zaujímavé mená, ako Igor Grošaft z SDKÚ či advokát Juraj K., ktorý obhajoval futbalistu Vladimíra Weissa pri jeho bizarnom priestupku s autom. Pozemok predali (vďaka čomu bolo možné predať aj celý vládny hotel do rúk medzinárodných spoločností), ale prišla vraj len prvá splátka, a potom začali nápadne rýchlo zomierať. Nažive sú dnes už len Jakšíkovci a Ružič, a ani tí neobišli práve najlepšie.

Albánci na scéne

Nežná revolúcia v roku 1989 k nám priniesla nielen demokraciu a slobodné podnikanie, ale aj zahraničné mafiánske gangy a nimi šírené drogy. Najrýchlejšie sa u nás udomácnili Albánci. Mali tu svoje zázemie už z 80-tych rokov, keď prví z nich prišli ako vychýrení zmrzlinári. Takto postupne vybudovali svoje základne po celej drogovej trase z Turecka cez Macedónsko, Bosnu, Maďarsko, Slovensko do Nemecka, kde bolo ich hlavné odbytisko. Popri tom pod ich rukami kvitol aj obchod s kradnutými autami a mladými ženami, ktoré prevážali hlavne do

Holandska a do Nemecka. Početná skupina etnických Albáncov tam vlastnila masážne salóny.

V Bratislave sa veľmi rýchlo udomácnili a založili tu najskôr prekladiská drog, ale čoskoro sa ich snažili umiestniť aj na domácom trhu. Základňu našli v labyrinte bytov Petržalky a rýchlo si získali aj miestnych dilerov. Centrálu mali v bistre Hardy na Šustekovej ulici. Šéfoval tomu Albánec menom Zulfi, ktorý privážal „matroš“ raz denne z prístavu. Denne to vynášalo odhadom na tú dobu neuveriteľných vyše 60 000 korún (cca 2 000 eur).

Bratislava sa stala útočiskom aj pre narkobarána Nedzedina Zeku, ktorého v roku 1998 hľadali v Nemecku za pašovanie 170 kíl heroínu. V apríli 1999 sa Zekovi podarilo utiecť zo súdnej siene v Prahe, aby sa čoskoro stal u nás váženým spolumajiteľom obchodu s topánkami Italy Store. Z neho v júli 2000 opäť zadarmo unikol pri razii 20-členného slovenského protidrogového komanda. Česká televízia neskôr priniesla správu, že žije v Kosove a neskrýva sa.

Albánci na muške

Taký lukratívny biznis, pochopiteľne, nemohol ujsť miestnym mafiánskym bossom, ktorí sa na takomto kšefte chceli tiež priživiť.

Svoj podiel si začali vynucovať diničovci aj sýkorovci. Tých väčšmi zaujímal kokaín než klasický heroín. A tak zaútočili.

Šéfom celej albánskej mafie a hlavným organizátorom drogovej cesty v hlavnom meste Slovenska bol istý Nedžad Abdi alias Samko. On bol akože ten dobrý, s ktorým sa dalo dohodnúť. A hlavne sa mohli spoľahnúť na jeho slovo, lebo ho rešpektovali albánske klany aj v iných krajinách. Ale v zálohe bol aj ten veľmi zlý, volali ho Vampír. A napokon aj zle skončil.

Podľa legendy z podsvetia zabijaka Vampíra neznámi útočníci odchytili, drôtom priviazali k stromu a zaživa ugrilovali na albánsky spôsob. Je to spektakulárna smrť aj s dramaturgiou na hrane filozofie márnosti. Pri nej je obeť poliata horľavinou a mafiánski kati jej vložia zapálenú cigaretu do úst. Obeť žije len do chvíle, kým z cigarety odpadne prvý uhlík, čím sa vlastne sama zapáli.

Samkovi patrila hotel Evona na Zlatých pieskoch, vďaka čomu sa toto miesto stalo najväčším prekladiskom drog a kradnutých áut. Na to, aký bol bohatý, žil pozoruhodne skromne. Jeho bytík na prízemí bol situovaný hneď vedľa recepcie, takže mal prehľad o tom, kto ide. V roku 1994 na vrchole vojny jeho ľudí s miestnou mafiou už z neho prakticky nevychádzal. A ak aj, tak s počet-

nou ochrankou. Okná mal zadebnené, žil v polotme. So zbraňou chodil neustále aj po tom malom byte. Nebral si ju len na záchod – a tam ho dostali.

Policajná správa z miesta činu mohla znieť aj takto: „... Muž macedónskeho pôvodu s prezývkou Samko, vek 64 rokov, nižšej korpulentnej postavy bol nájdený vo vlastnom byte. Vrah vnikol dnu bez stôp násilia na dverách, či inde. Zavraždený sedel na záchodovej mise pri otvorených dverách toalety s jedinou strelnou ranou v strede čela...”

Bratislava, alebo Košice?

Po takejto krvavej príučke sa časť albánskych mafiánov presunula na východ Slovenska. Tam čelili len jedinej veľkej mafiánskej bande vedenej Robertom Holubom, a s tým sa dokázali dohodnúť, pretože on o drogový biznis nemal záujem (viac v knihe „Tajný denník mafiána“). Ako sám píše v tajnom denníku: „Albánci a partie chlapov, ktorí pôsobili v Košiciach, došli sa s nami dohodnúť o pôsobení.“

Samozrejme, neobišlo sa to bez konfliktov. Takto to opísal nový mafiánsky boss Holub vo svojom denníku:

„Bol som pri Slovane a čakal som na Tiva. Okolo prešiel Fadil. Patril ku skupine

Albáncov, ktorých som nechal, aby si robili svoje obchody. Stalo sa aj, že sme spolu robili biznis.

No Fadil, keď som bol v base, tak mi tiež, spolu s ďalšími, ukradli moje autá.

Smiali sa mi, lajdáci jedni...

Tak som ho v ten večer chytil vzadu za Slovanom. Vytiahol som ho z auta a on dostal dobrú nakladačku. Keď padol Fadil na zem, ja som bol na ňom. Zrazu som zacítil veľmi silný úder do hlavy zozadu. Boli to dva údery, napadol ma Albánec prezývaný Čert. Úderom pažbou pištole mi zlomil lebečnú kosť. Padol som do bezvedomia, v tom momente prišiel Tivo. Vybral zbraň, mieril na nich a kričal, že ich pozabíja. Oni ušli a došla záchranka. Mal som ťažkú operáciu, pri ktorej mi dávali len 50%, že prežijem, ale už po týždni som na vlastnú zodpovednosť vyšiel z nemocnice von.“

Patrí k mafiánskym paradoxom, že Čert, ktorý Holuba takmer zabil, mu bol vlastne už predtým zaviazaný za záchranu. Fadilov bratranec totiž zavinil ťažkú dopravnú haváriu, pri ktorej zomreli dvaja ľudia. Samotný Čert skončil na ARO v Krompachoch. Hrozilo mu, že ho zavrú, tak ho Holub s kumpánmi ukradol z nemocnice!

Takto to opisuje:

„Odviezli sme ho do Brna, do nemocnice

pod inou identitou. Takto sa mi poďakoval, mohol prísť a povedať, nechaj Fadila, urobili sme chybu.

Prišiel som domov z nemocnice, prezliekol sa, vyzdvihol Tiva a ďalších chlapcov. Albánci sedeli u Fadila v Havana Clube. Sadol som za stôl a len som im povedal: „Dávam vám 24 hodín, že opustíte východné Slovensko. Nechcem tu vidieť jediného Albánca, okrem pár starých ľudí.“

Albánci vedeli, že spravili chybu, a odišli. Keď o tri roky dal Černák Holuba zavraždiť, Albánci ponúkli, že na ARO ležiaceho košického bossa unesú a prevezú do nemocnice mimo Slovenska. To však Černákovi komplici nepripustili a Roháč na tretíkrát Holuba na nemocničnom lôžku dorazil sprškou strieľ zo samopalu.

V denníku *SME* sa objavil prehľad tamojších najviditeľnejších albánskych mafiánskych bossov:

„Fadil Pasjača: ... s príbuznými Besom a Ramom vlastnil diskotéku Havana a veľkoobchod Donat v Košiciach a údajne bol zapletený do kšeftov s kradnutými autami, pašovania narkotík a úžerníctva.

Safet Hyseni: ... postrelený, keď si vynucoval výpalné v trebišovskej predajni potravín. Polícia ho zatkla vo februári a obvinila z vydierania v inom prípade.

Baki Sadiki: ... mal povest' muža, ktorý vedel zariadiť čokoľvek cez rozsiahlu sieť kontaktov. Poznali ho všetky slovenské bezpečnostné zložky: polícia, SIS, colníci.“

Schopnosť Albáncov získať si niektorých miestnych sudcov a policajtov dokladuje prípad z januára 2000, keď polícia v Košiciach našla Ragipa K., alias Džekyho, o ktorého deportácii rozhodol súd už v roku 1995, no ďalej žil v Košiciach s družkou, ktorá mu porodila dvojčiky. Sudca okresného súdu ho však odmietol vziať do väzby. Ten istý sudca odmietol deportovať Fadila Pasjaču na jeseň 1999, keď Pasjača napadol policajta. Džeky medzičasom zmizol.

Po rokoch môžeme konštatovať:

Fadila Pasjaču zavraždili vo februári 2000 údajne na pokyn mafiánskeho bossa Borženského.

Safet Hyseni bol usvedčený z vydierania, a tak majiteľ obchodu, ktorý po ňom strieľal, bol právoplatne oslobodený.

Bakimu Sadikimu nepomohla ani známosť s kontroverzným sudcom Harabinom, ktorý túto známosť na jednej strane priznal (v novembri 1995 bol ako sudca vylúčený vo veci Sadikiho pre údajnú zaujatosť), na druhej sa súdil o vysoké odškodné vraj preto, že si toto „priateľstvo“ dovolila Generálna prokuratúra tiež pripustiť. Pred rozsudkom u nás Sadi-

ki ušiel, nakoniec bol však z Kosova vydaný a na Slovensku odsúdený za obchodovanie s drogami na 22 rokov. Harabin si ústretový vzťah k Albáncom zachoval, keď v roku 2008 vyhovel žiadosti Albánca, Rešada Selimiho, aby si ako usvedčený mafián kupčiaci s drogami odsedel zvyšok dvanásťročného trestu v rodnom Macedónsku.

Konflikt v Jadrane

Zvyšní Albánci časom obsadili ďalšie základne v centre Bratislavy, ako bolo bistro Malý Muk na Obchodnej ulici, bar Regina a neďaleký bar Polom na námestí SNP. A najbrutálnejšie bitvy tejto tichej vojny sa odohrávali práve u nich a v podnikoch Surovčíka a Ružiča, chránených takáčovcami.

Podľa miestnych sa mal konflikt začať preto, že Surovčík a Ružič boli proti šíreniu drog cez ich reštauračné podniky. Nadrogovaní zákazníci sú mizerní konzumenti a sú s nimi len problémy. Medzi iným priťahujú aj pozornosť polície. Preto proti drogovým dilerom zasiahli sami majitelia napadnutých podnikov. A albánski dodávatelia drog sa s tým nechceli zmieriť.

Na jar roku 2001 konflikt s albánskou skupinou v podsvetí vyvrcholil. Do ich barov v nákupnom stredisku Jadran vtrhlo komando vyholených hláv. Zhruba dvadsať

ozbrojených mužov vydávajúcich sa za kukláčov predstieralo policajnú raziu. Bejzbalovými palicami zničili zariadenie podnikov. Päť hostí bolo zranených. Majiteľ jedného zo zdemolovaných podnikov (kde bol údajne sklad drog), kosovský Albánec, verejne hovoril o pomste. Jozef Surovčík vtedy pre *PLUS 7 dní* povedal: „Je poľutovaniahodné, že som bol zatiahnutý do týchto praktík. Prevádzkovateľ jednej zo zničených reštaurácií v Jadrane albánskeho pôvodu obvinil v médiách moju osobu z konkurenčného boja. Som podnikateľ v oblasti gastronómie, jeho vyhláseniam o odvete a pomste nerozumiem a od tohto človeka sa dištancujem.“

Albánci zobrali výzvu na vojnu vážne a povolali posily svojich súkmeňovcov zo zahraničia. Z dobovej tlače sa dozvedáme (*SME*): „Z Čiech a Maďarska v týchto dňoch na Slovensko prichádza väčší počet príslušníkov albánskej mafie. Podľa našich informácií ich zavolať jeden z obchodníkov s heroínom po niekoľkých konfliktoch medzi slovenskými a albánskymi skupinami v Bratislave. Najviac medializovaným prípadom bol prepád baru, patriaceho Albáncom..., po ktorom bolo zatknutých niekoľko osôb. Predstavitelia albánskej mafie sa v médiách netajili tým, že pripravujú pomstu. Z Prahy prišiel aj Albánec S. B. prezývaný Rus. Polí-

cia ho podozrieva z účasti na atentátoch na bratov Diničovcov a príslušníka podsvetia ruského pôvodu prezývaného Maxo. „Prišiel sem určite na robotu. Asi dostal zákazku, inak by neprišiel,“ povedal pre *SME* dobre informovaný zdroj, ktorý si neželá byť menovaný.“

Vzápätí, v marci 2001, chcel istý Marko K. z Bosny a Hercegoviny hodiť ručný granát do reštaurácie, ktorú vlastnil Jozef Surovčík. Granát mu však vybuchol v rukách ešte pred tým, ako ho stihol odhodiť, a zabil ho. Útočník prišiel o tvár a polícia ho identifikovala len podľa pasu, čo mal pri sebe. Majiteľ napadnutej reštaurácie Jozef Surovčík pre denník *SME* povedal, že včerajší útok si nevie vysvetliť. Vylúčil, že ide o vybavovanie si účtov v podsvetí (*SME*): „Som totiž podnikateľ, nie mafián. Podnikám v oblasti gastronómie a mám niekoľko prevádzok so stabilnou klientelou. Zamestnávam dvetisíc ľudí, ktorí sú živiteľmi rodín.“

Krátko na to desať svalovcov (zrejme takáčovcov) vážne dobilo dvoch Albáncov, ktorí sedeli v bare Regina v centre Bratislavy. Z tridsiatich prítomných zákazníkov nepodal svedectvo ani jeden. Ani nemusel, lebo Albánci odmietli podať trestné oznámenie na neznámych útočníkov. Oni si vraj takéto spory riešia inak...